

deSingel

Internationale Kunstcampus

2009-2010 BLAUWEZAAL

**ERIC SLEICHIM
& BLINDMAN
WO 13 JAN 2010**

2009-2010 / CREATIES

TRIBE
4 FACES / 4 BOXES
VR 18, ZA 19 SEP 2009

CHAMP D'ACTION
VOIX INSTRUMENTALISÉE
WO 30 SEP 2009

ERIC SLEICHIM & BLINDMAN
KWADRATUR #2 / TRANSFO
WO 13 JAN 2010

ICTUS
50 BREWAEYS 50
DO 21 JAN 2010

HUI LIU ENSEMBLE
SOUND FLOWING
WO 27 JAN 2010

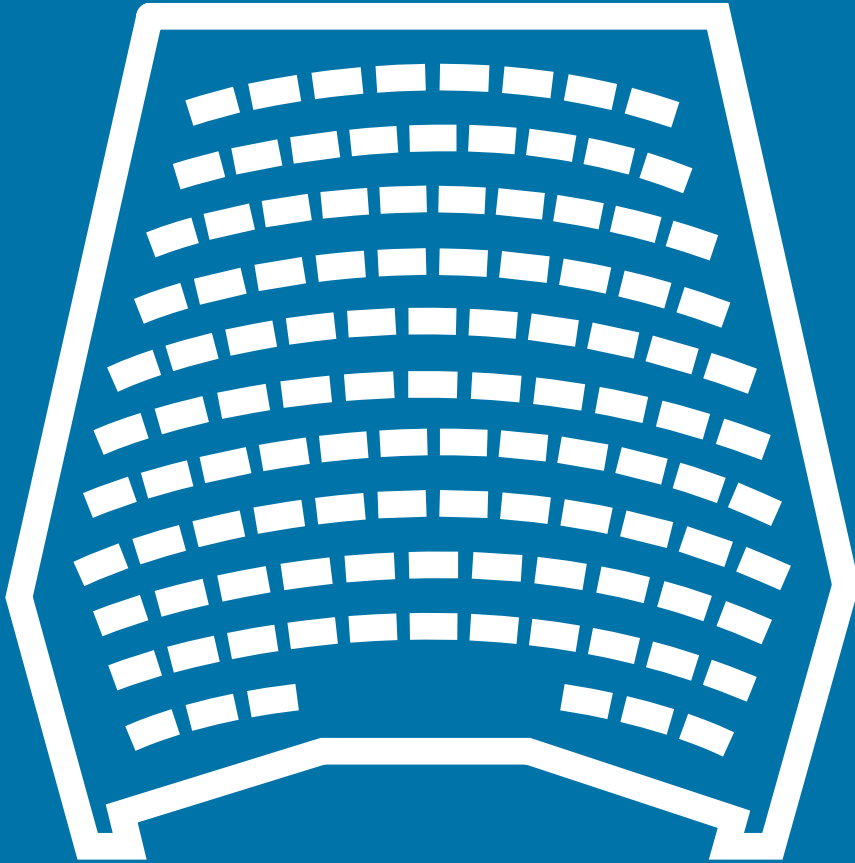
ENSEMBLE CAIRN
ESPÈCES D'ESPACES
WO 10 MRT 2010

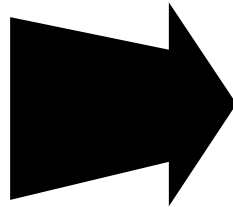
MUZIEKTHEATER TRANSPARANT & SPECTRA ENSEMBLE & VOCAAL-
LAB NEDERLAND
THREE AWAKENINGS
VR 12, ZA 13 MRT 2010

CHAMP D'ACTION
THE SINKING OF THE TITANIC
WO 21 APR 2010

inleiding **Maarten Beirens / 19.15 uur / foyer de kunsthaven**
begin **20.00 uur**
einde omstreeks **21.25 uur**
er is **geen pauze**

teksten programmaboekje **Maarten Beirens**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

ERIC SLEICHIM & BLINDMAN KWADRATUR #2/TRANSFO

JONATHAN HARVEY (°1939)

Mortuos plango (1980)

(electronics)

9'

ERIC SLEICHIM (°1958)

Strange attractors (2009)

(turntables, IR-stralen, stemmen)

7'

RICCARDO NOVA (°1960)

Sequentia super beata viscera (1992)

arr. Eric Sleichim (viool, saxofoon- en percussiekwartet)

6'

LUC BREWAEYS (°1959)

Vogliamo inneggiare, module 1 (2009, creatie i. o. v. Blindman)

(tutti)

6'

THIERRY DE MEY (°1956)

Silence must be! (2002)

(dirigent en percussie)

5'

JOHN ZORN (°1953)

Cat o' nine tails, part 1 (1988)

(strijkkwartet)

7'

HEINER GOEBBELS (°1952)

Stadt Land Fluss, part 1-2-3

arr. Eric Sleichim (2001) (saxofoonkwartet & sampler)

10'

KAIJA SAARIAHO (°1952)

Nuits, adieux (1991)

(vocaal kwartet)

10'

TRISTAN MURAIL (°1947)

Vampyr (1984)

(e-gitaar)

7'

MAYKE NAS (°1972)

Enjenoemthetliefde (2006)

(vocaal kwartet & video)

4'

PHILIP GLASS (°1937)

Music in contrary motion (1969)

(tutti)

15'

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAvierVIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

foyer de kunsthaven

enkel open bij avondvoorstellingen in rode en/of blauwe zaal
open vanaf 18.40 uur
kleine koude of warme gerechten te bestellen vóór 19.20 uur
broodjes tot net vóór aanvang van de voorstellingen en tijdens pauzes

Hotel Ramada Plaza Antwerp (Desguinlei 94, achterzijde torengedouw ING)

▶ Restaurant HUGO's at Ramada Plaza Antwerp
open van 18.30 tot 22.30 uur

▶ Gozo-bar
open van 10 uur tot 1 uur, uitgebreide snacks tot 23 uur
deSingelaanbod: tweede drankje gratis bij afgifte van uw toegangsticket

Reclamepanelen omringen de bouwwerf van deSingel. De plaatsing van deze
panelen levert extra middelen op om de bouwkosten te financieren. De toelating voor
het plaatsen van de advertentiepanelen geldt voor de periode van de bouwwerken.
Wij hopen op uw begrip.

TRANSFORMATIE ALS TOTAALERVARING

Het basisconcept van Kwadratur #2/Transfo gaat terug op '20x20', het concert waarmee BL!NDMAN zijn 20ste verjaardag vierde en dat nadien werd herdoopt tot Kwadratur #1/Globus. Oorspronkelijk was Blindman (toen nog zonder het uitroepteken in de naam) enkel een saxofoonkwartet, opgericht door Eric Sleichim met als doel de techniek en het repertoire voor de saxofoon open te breken. Niet het repertoire voor die vier saxofoons interesseerde hem zozeer, maar wel radicaal de grenzen van de klank en van de performance aftasten. Ook al zijn er gaandeweg conventionele hedendaagse en oude (Bach, renaissance-polyfonie, Buxtehude, Mozart) werken in het BL!NDMAN-repertoire opgenomen, toch is die basismissie onveranderd gebleven. Het experimentele, het conceptuele, het multi-disciplinaire, het theatrale, het aftasten van grenzen en het opzoeken van verrijkende creatieve ontmoetingen: het zijn allemaal zaken die tot op heden de kern vormen van de activiteiten van BL!NDMAN, ook wanneer dat saxofoonkwartet is uitgroeit tot een collectief van vier kwartetten: saxofoonkwartet, percussiekwartet, vocaal kwartet en strijkkwartet. Een uitbreiding die begonnen is als een pedagogisch project, maar gaandeweg uitgroeit is tot een structurele verankering. Hoewel al die kwartetten ook hun eigen repertoire en activiteiten hebben, schept het collectief ook de mogelijkheid om programma's met meerdere kwartetten op te zetten. '20x20' was de eerste keer dat alle BL!NDMAN-kwartetten (toen nog met vijf, er was ook nog het 'junior' saxofoonkwartet dat sindsdien op eigen benen verder is gegaan als 'sic') samen musicerden: een bijna-orkestrale groep van 20 muzikanten (vandaar ook de titel, uiteraard).

Maar meer dan om de orkestrale sound, was het bij die productie vooral te doen om het aspect van performance – steeds een constante bij BL!NDMAN – waarbij er een soort van muzikale caleidoscoop klonk. Het hele concert was opgevat als één doorlopende performance waarbij allerlei composities elkaar opvolgen en overlappen. Deze aanpak laat ook toe dat de voorstelling in één grote spanningsboog wordt opgebouwd, zodat de (fragmenten van) bestaande composities in elkaar haken tot één overkoepelend geheel. Omwille van het jubileum-karakter dat de aanleiding was voor deze eerste Kwadratur, bood die voorstelling vooral wat werd omschreven als een 'geheugenlandschap', met bijzondere aandacht voor ruisklanken, voor experimentele speeltechnieken, voor conceptua-

lisme en voor het performance-karakter.

De formule bleek bijzonder interessante perspectieven te openen en dan vooral op het vlak van de concertervaring. Deze opbouw van een concert is niet langer een reeks van netjes na elkaar gespeelde werken, maar een echte aaneenschakeling waar sommige werken zelfs onvolledig of in combinatie/overlapping met andere werken kunnen klinken. Deze aanpak schept nieuwe verbanden, contrasten en dus ook een andere luisterervaring. De grote spanningsboog die ontstaat uit het in elkaar schuiven van allerlei composities maakt dat ook het concert als geheel als een soort van omvattende compositie functioneert. Met Kwadratur #2/Transfo keert Eric Sleichim dus terug naar die formule.

Ook hier ligt de nadruk op een conceptueel gegeven, in dit geval het begrip 'transformatie'. Vermits muziek een tijdskunst is – een muziekstuk heeft een zekere duur, een begin en een einde, met andere woorden: het ontvouwt zich steeds doorheen de tijd – is dat gegeven van transformatie bij uitstek een fenomeen dat naar de kern gaat van wat muziek eigenlijk is. Klanken volgen elkaar op, zodat er een evolutie ontstaat; elk muziekstuk is een voortdurende transformatie: een akkoord dat oplost in een ander akkoord, een thema dat in een gewijzigde vorm terugkeert, een aangehouden klank die geleidelijk van timbre verandert. Maar bovenal neemt Kwadratur #2/Transfo een aantal zeer specifieke benaderingen van het begrip 'transformatie' als uitgangspunt – benaderingen die een veel bredere betekenis hebben dan enkel op het muzikale vlak.

Kwadratur #2/Transfo biedt drie types van transformatie die als grote thema's doorheen de performance gevlochten zijn. Eerst en vooral is er de transformatie van duisternis naar licht, en bij uitbreiding van leegte naar materie. Dit is een gegeven dat in het visuele aspect van de voorstelling – mede dankzij het lichtontwerp van Remon Fromont – nadrukkelijk aanwezig is. Ten tweede is er de transformatie van het muzikant-zijn. De hedendaagse muzikant komt niet meer toe met de klassieke speeltechnieken. Een van de basisprincipes van BL!NDMAN is steeds geweest om de grenzen van het instrument te verruimen, om alle mogelijke vormen van performance (en zeker de meer onconventionele) mee een plek te geven in hun muziektaal. Muzikanten weghalen van hun vertrouwde instrumentarium, alternatieve speeltechnieken en een veel meer theatrale inzet van alle lijf en leden. Thierry De Mey's 'Silence Must be Beaten' is van die tendens het meest prangende voorbeeld: het ontleedt de conventies van het dirigeren en maakt er een humoristische performance van. De derde rode draad is meteen ook de belangrijkste: de wijze waarop technologie de menselijke mogelijkheden tot nieuwe hybride vormen transformeert – op alle vlakken: zowel artistiek als in het dagelijkse leven.

De meest prominente gedachte daarbij is de complexe relatie tussen mens en machine; de manier waarop technologie tegelijk de menselijke mogelijkheden vergroot, openbreekt en transformeert, maar ook het gevaar inhoudt de menselijke dimensie weg te vegen. Technologie bewandelt een dunne lijn tussen een handig hulpmiddel, dat menselijke expressie, communicatie enzovoort krachtiger maakt aan de ene kant en aan de andere kant een beperking, die diezelfde wil tot expressie ondergeschikt maakt aan het technologische medium zelf. Denk maar aan het voorbeeld van elektronische muziek: de technieken om menselijke vertolkingen te overstijgen, om akoestische klanken te vervormen, om duizelingwekkende interactieve toepassingen te maken, zijn enorm en openen een onbegrensd veld van nieuwe artistieke mogelijkheden, maar tegelijk nemen zoveel elektronische muziek-artiesten hun toevlucht tot hetzelfde beperkte aanbod van vrij stereotiepe elektronische klanken en technieken. Die dubbelzinnigheid is onmiskenbaar en veel mensen (en zeker artiesten) hebben om die reden ook een dubbelzinnige relatie met technologische transformatie. Verrukt door de mogelijkheden om menselijke beperkingen te overstijgen maar tegelijk ook beangstigd door dat niet-menselijke aspect. Het is niet voor niets dat de science fiction-literatuur vaak de sinistere, dreigende kant van technologische vooruitgang afschildert.

Dat maakt het natuurlijk bij uitstek een fascinerend gegeven om als artiest mee te werken. Het gegeven van technologische transformatie is in hedendaagse muziek aanwezig dan ooit en heel wat composities in dit programma drijven op de mogelijkheden van elektronische technologie: de manier waarop elektronica een menselijke stem en de klank van een kerkklok transformeren en naar elkaar laten toegroeien, de samplers in Heiner Goebbels' 'Stadt.Land.Fluss', de elektrische gitaar in 'Vampyr' van Tristan Murail, de infraroodsensoren in werk van Sleichim. Technologie wordt voor oneigenlijke doeleinden gebruikt en haalt daar dan een nieuwe esthetische betekenis uit in Sleichims werk voor acht platendraaiers (die onder de term 'turntable' van antiek gerei voor het afspelen van muziek zijn getransformeerd in nieuwe en veelzijdige muziekinstrumenten).

Om die reden wordt er ook teruggerepen naar het voorbeeld bij uitstek van een artistieke beweging die de technologie, het machinale beschouwde als iets positiefs, als het ultieme symbool van moderniteit, als het overstijgen van de beperkingen van het verleden. In de jaren voor de eerste wereldoorlog prees het Italiaanse futurisme, met Filippo Marinetti als belangrijkste spilfiguur, de vernieuwende kracht van de moderne maatschappij. Technologie betekende vooruitgang, revolutie, maatschappelijke transformatie. De machine was voor de futuristen geen beangstigend monster, maar een esthetisch object dat bij uitstek die vooruitgang symboliseerde. Luigi Russolo bouwde zelfs 'Intonarumori', machines die

enkel tot doel hadden om zoveel mogelijk typisch machinale, klanken te produceren en dus de 'sound' van de industriële maatschappij tot muzikaal object te maken. De composities van Luc Brewaeyns nemen daarom ook de teksten van het futuristisch manifest als uitgangspunt. Een gelijkaardige fascinatie voor het machinale, voor de transformatie van muzikanten van vlees en bloed tot een precieze machine, vinden we merkwaardig genoeg ook in Philip Glass' 'Contrary Motion', dat als het ware als apotheose van dit concert fungeert. De opzwevende, voortdurende herhaalde en telkens subtiel gewijzigde kernachtige motiefjes mogen dan op zich muzikaal gesproken vrij eenvoudig zijn, als geheel vraagt het een enorme concentratie van de muzikanten om het zonder kleerscheuren uit te voeren. In het razendsnelle tempo dat vereist is, wordt het ensemble gedwongen om te functioneren als een precisiemechanisme. Hoe feillozer elk radertje/elke muzikant daarin meedraait, hoe sterker het resultaat. Glass en zijn collega-minimalisten kregen hiervoor wel vaker het verwijt te horen dat hun muziek een soort van menselijke dimensie miste en inderdaad vraagt het van een muzikant een heel andere manier van spelen: één waarin de individuele expressie van iedere muzikant – wat zo nadrukkelijk op het voorplan is gekomen in de romantische muziek – grondig ondergeschikt wordt aan het collectieve. Glass' collega-minimalist Steve Reich argumenteerde zeer terecht dat precies in het inleveren van die individuele 'expressieve' vrijheid voor de muzikant ook juist een grote vreugde kan schuilen: door als individu op te gaan in de grotere, overstijgende kracht van het collectief, neemt hij of zij deel aan een muzikaal proces dat overweldigender is dan wat je via individuele muzikale expressie zou kunnen bereiken.

Net als in Kwadratur #1/Globe is ook Kwadratur #2/Transfo opgebouwd als een hybride afwisseling van allerlei contrasterende en overlappende composities. Oude muziek en romantisch repertoire krijgen het gezelschap van hedendaagse en bij uitstek experimentele composities. Violen, stemmen en saxofoons delen het podium met turntables en infraroodsensoren. Klassieke speeltechnieken staan tegenover een zeer uitgebreid palet aan alternatieve technieken. Zestien levende muzikanten gaan de confrontatie aan met elektronische technologie. Op die manier is Kwadratur #2/Transfo als geheel een concert (of beter: performance) dat voortdurend in transformatie is: bekend en onbekend, oude(re) en nieuwe muziek, akoestisch en elektronisch, licht en duister zijn in elkaar gestrengeld tot een zorgvuldig uitgedomineerde totaalervaring.

Eric Sleichim & Blindman

Eric Sleichim (°1958) studeerde aan de conservatoria van Brussel en Luik. In de jaren '80 richtte hij samen met Thierry De Mey, Peter Vermeersch en Walter Hus de groep Maximalist! op, die samen met de eerste producties van Anne Teresa de Keersmaecker en Wim Vandekeybus de internationale podia veroverde. In 1988 riep Eric Sleichim Blindman in het leven, een saxofoonkwartet met traditionele bezetting dat nieuwe speeltechnieken ontwikkelt en - door het gedurig aftasten van de grenzen met andere disciplines - het repertoire voor het instrument gevoelig uitbreidt. De naam Blindman verwijst naar het tijdschrift 'The Blind Man' dat Marcel Duchamp in 1917 uitgaf in New York en gebaseerd was op de dadaïstische idee van een blinde gids die het publiek doorheen tentoonstellingen leidt. Het uitroepteken in de naam refereert dan weer naar Maximalist! Sinds 1988 treedt hij met zijn Blindman saxofoonkwartet met grote regelmaat op in binnen- en buitenland, waar hij ook workshops geeft gebaseerd op niet-conventionele technieken. Vanaf 1983 staat de naam Sleichim garant voor zeer eigenzinnige composities voor theaterstukken, choreografieën, performances, films, kunstvideo's, tentoonstellingen en concerten, die hij in opdracht van zeer diverse organisatoren voornamelijk voor Blindman schrijft. In zijn werk slaat Eric Sleichim bij voorkeur een brug naar andere disciplines. Als jonge componist maakte hij voor het eerst muziek bij theatervoorstellingen van Michael Matthews en Het Onafhankelijk Toneel (1990). Tien jaar later nam hij die draad opnieuw op en werkte samen met Guy Cassiers op 'De Sleutel' (1998) en 'La Grande Suite' (2001) voor het Ro theater. Voor Ivo van Hove en Toneelgroep Amsterdam maakte hij de muziek bij de zes uur durende Shakespeare marathon 'Romeinse Tragedies' (2007). Ook met de choreografen Vicente Saez, Meg Stuart, Elisabeth Corbett en Anne Teresa de Keersmaecker werkte Sleichim samen. Voor Jan Fabre maakte hij de soundscape bij de video-installatie/performance 'The Angel of Death', die hij ook live uitvoerde, en maakte hij de muziek voor 'L'histoire des Larmes', de opener van het Festival d'Avignon 2005. Fabre schreef op zijn beurt de originele tekst voor Sleichims muziektheater 'Men in Tribulation' (2004) over Antonin Artaud voor het KunstenFestivalDesArts en het Holland Festival. Dit is het eerste deel van de 'Trilogie over tragische lotsbestemmingen' die Sleichim uitwerkte als huiscomponist bij Muziektheater Transparant. In het tweede deel 'Intra Muros' (2007) was Pier Paolo Pasolini de spilfiguur op tekst van Peter Verhelst in een scenografie van Jan Versweyveld. Het derde luik zal geïnspireerd zijn op de vrouwelijke schrijfsters Sara Kane en Kathy Aker (2010). Eric Sleichim voorzag drie stille films van een originele klankband voor een live begeleiding: de Japanse film 'Kurutta Ippai' (1926) van Teinosuke Kinugasa, 'Steamboat Bill Jr.' van Buster Keaton (1928) en 'La chute de la Maison Usher', de stille avant-garde/horrorfilm van Jean Epstein (1928). Midden jaren '90 legde hij zich voor het eerst toe op

multimediale voorstellingen als 'Momentum' (1994), 'Breath' (1995), 'Meer' (1997), 'Dust makes Damage' (1998), 'Announced Movements' (2000). Met kunstenaars als acteur-auteur Josse de Pauw, plastisch kunstenaar Trudo Engels, theatermaker Guy Cassiers, cyberkunstenaar Ulrike Gabriel, het symfonisch orkest van Rijsel en videasten Peter Missotten en Geert Mul, choreografen VA Wölfl en Amanda Miller, schrijver Peter Verhelst en jazzmuzikant Gerry Hemingway, maakte hij zeven voorstellingen: 'Zone 1 tot Zone 7'. Elektronica neemt binnen Sleichims compositie steeds een prominente plaats in. Eigenzinnig gebruik van delay en realtime vervormingen openen een nieuwe dimensie in het klankspectrum van de saxofoon. Het nieuwe millennium markeert dan ook een periode van veelvuldige opdrachten voor uitgebreidere bezettingen. In 2001 werkte Sleichim 'Blindman Electric' uit, een programma rond elektronische manipulatie van livemuziek, dat tot stand kwam in nauwe samenwerking met de componisten Heiner Goebbels en Helmut Oehring. Hij schreef voor Blindman en het Mondriaan Strijkkwartet het elektro-akoestische werk 'Gestimmtseit' (2004) en 'Carnyx' (2005) in opdracht van het festival voor hedendaagse muziek Ars Musica. Sinds 2006 is Sleichim gedurende twee jaar componist in residentie in het instituut voor elektro-akoestische recherche Le Grame in Lyon.

Blindman (jongerenwerking)

In het collectief Blindman deelt het oorspronkelijke kwartet Blindman [sax] 20 jaar podiumervaring met 3 jonge kwartetten Blindman [drums], Blindman [new strings] en Blindman [vox] waardoor kruisbestuivingen tussen 2 generaties mogelijk worden gemaakt.

Blindman [drums]

Blindman [drums] is een dynamisch percussiekwartet dat in augustus 2006 werd opgericht om de weidse horizons van de hedendaagse percussie te herontdekken. Blindman [drums] werkt op dit moment aan verschillende programma's. Van minimalisme, complexe hedendaagse structuren met shifting patterns en visioenen naar de marimba en terug. In februari 2007 werd het kwartet uitgenodigd op het Andy Warhol Festival in de Beursschouwburg in Brussel. Kort daarna stonden ze met drie andere Blindman kwartetten in een kunstzinnig parcours langsheen vier Brusselse musea op Brxl Bravo. In juni 2007 ging een samenwerking met Toneelgroep Amsterdam en Ivo van Hove in première op het Holland Festival. Van Hove verwerkt Shakespeare's Romeinse tragedies, tot een 6 uur durende marathon theatervoorstelling. Eric Sleichim schreef een nieuwe compositie voor percussie en elektronica, uitgevoerd door Blindman [drums]. De voorstelling was in 2008 te zien in de Wiener Festwochen, Theaterformen in Hannover, Festival d'Avignon en werd genomineerd voor het theaterfestival. In het voorjaar van 2009 vond

de première plaats van 'Secrets of a Soul', een project met stille film op muziek van Eric Sleichim, uitgevoerd door Blindman [drums].

Blindman [new strings]

Het Idée-Fixe strijkkwartet werd in 2006 opgericht door 4 studenten van het Koninklijk Vlaams Conservatorium van Antwerpen. Ondanks haar prille leeftijd gaf dit kwartet al ettelijke concerten in binnen- en buitenland. Idée-Fixe volgde masterclasses bij het Spiegel Strijkkwartet, bij Carlo Chiarappa en het Artemis Kwartet. In april 2009 nam Idée-Fixe deel aan audities en workshops van Blindman en werd geselecteerd om als educatief project en onder de naam Blindman [new strings] verder te werken.

In september 2009 ging meteen hun eerste productie in première in de Ruhrtriennale: 'Teorema', een samenwerking met Toneelgroep Amsterdam in een regie van Ivo van Hove. In oktober 2009 stelden ze 'Eclectic' voor, een productie i.s.m. Jeugd & Muziek Vlaanderen, in Studio 1 van Flagey.

Blindman [vox]

Blindman [vox] is een vocaal kwartet dat naast het percussie- en strijkkwartet onder het Blindman collectief ressorteert. Het doel van de groep is om programma's te ontwikkelen die oude en nieuwe muziek samenbrengen binnen een specifiek artistiek concept. De zangers gaan daarbij op zoek naar een eigen sound en stijl die ze in een breder kader plaatsen, waarbij beweging in de ruimte met oog voor scenische en theatrale elementen tot vernieuwende concepten moet leiden. Oude muziek, waarbij de zangers hun specifieke stem kwaliteiten en kennis in historische uitvoeringspraktijk aan de dag kunnen leggen, dient ook als basis en inspiratie voor nieuwe werken waar onorthodoxe stemtechnieken en elektronica aan te pas komen. Moderne composities belichten op hun beurt de relatie tussen oud en nieuw door hedendaagse bevindingen van de menselijke stem toe te passen. Het ensemble kreeg in 2008-2009 dankzij de residentie in de Brigittines- Centrum voor Hedendaagse Kunst Beweging en de Stem van de Stad Brussel plaats en ruimte om op zeer regelmatige basis aan een unieke samenklank te werken. Samen met Blindman [sax] presenteren ze sinds 2007 en 2008 twee succesvolle projecten, respectievelijk 'Blindman plays Buxtehude' en 'Secret Masses'. In het kader van hun residentie in de Brigittines werken ze 'Turntables 4 Voices' uit, een programma voor vocaal kwartet en turntables, in een concept van Eric Sleichim. Voor het seizoen 2010-11 wordt het programma 'Ritus' voorbereid met een focus op het rituele gegeven in hedendaagse en oude muziek.

Blindman

Blindman [sax]

koen maas > sopraansax, turntable
roeland vanhoorne > altsax, turntable
piet rebel > tenorsax, turntable
raf minten > baritonsax, turntable

Blindman [drums]

ward de ketelaere > percussie
yves goemaere > percussie
hannes nieuwlaet > percussie
ruben cooman > percussie

Blindman [new strings]

floris uyerhoeven > viool, turntable
jennifer de keersmaecker > viool, turntable
ine kuypers > altviool, turntable
joyce kuipers > cello, turntable

Blindman [vox]

griet de geyter > sopraan
gunther vandeven > contratenor
andreas halling > tenor
matthew zadow > bas

johannes westendorp > e-gitaar

BINNENKORT IN DESINGEL

HUI LIU ENSEMBLE HET COLLECTIEF & DRAGON ENSEMBLE

SOUND FLOWING

H RUO Wereldcreatie
KY CHONG Wereldcreatie
A VAN PARYS Wereldcreatie
traditionele Chinese muziek

Xu Fengxia Zheng

WO 27 JAN 2010 / 20 UUR / BLAUWE ZAAL

€ 15 (BASIS) / € 10 (-25/65+) / € 8 (-19 JAAR)
INLEIDING Kevin Voets / 19.15 uur / foyer de kunsthaven
coproductie deSingel, De Bijloke, Flagey

DE KUNSTCAMPUS GROEIT +12.000 M²

Een bouwproject van de Vlaamse Gemeenschap en de Artesis Hogeschool Antwerpen voor deSingel internationale kunstcampus en het Conservatorium van de Hogeschool Antwerpen.

PERMANENTE TOELICHTING VESTIAIRE DESINGEL
wo>zo/14>18 uur & aansluitend bij voorstellingen/concerten

2009-2010 architectuur theater dans muziek

ABO **TICKETS**

deSingel

Desguinlei 25 / B-2018 Antwerpen
ma → vr 10 → 19 uur / za 16 → 19 uur

www.desingel.be
tickets@desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
F +32 (0)3 248 28 00

deSingel is een kunstinstituut van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

dS De
Standaard

Knack
weekblad
focus

hoofdsponsor

mediasponsors